

Arrest

nr. 315 129 van 21 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. RAJA, die loco verschijnt voor advocaat B. LOOS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Je was woonachtig in Tagab district in Kapisa, waar je samen met je ouders, broers en zussen leefde. Je neef, de zoon van je vaders broer, probeerde je vader meermaals te overtuigen om jou bij de taliban te laten aansluiten. Hij was zelf lid van de taliban en had 10 strijders. Op een dag hield hij jou tegen en gaf aan dat je mee moest doen met de jihad. Hij toonde je ook een video van een verbranding van de koran om je te overtuigen. Toen je thuiskwam vertelde je dit aan je vader die aangaf dat je niet mocht meedoen en dat jouw neef hem dit ook al meermaals had gevraagd. Nadien heeft je neef je nogmaals opgezocht met de vraag waarom je niet naar hem luisterde, waarop je hem antwoordde dat je erover nadacht. Hierna mocht je van je vader niet meer buiten. Op een dag zag je vanuit je huis dat je neef een vat vasthad en bedrading die hij in je tuin legde, met de bedoeling de dag nadien een konvooi op te blazen. Toen dit mislukte, beschuldigde je neef je ervan de draad te hebben doorgeknipt. Je vluchtte naar je schoonbroer, waarna je vader door de taliban werd ontvoerd met de eis jou uit te leveren. Hierop ontvluchtte je Afghanistan en reisde je naar België waar je in 2020 aankwam en datzelfde jaar een

verzoek tot internationale bescherming indiende. Om je verzoek te ondersteunen legde je volgende documenten neer: een attest van Paso en algemene informatie betreffende Paso.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Betreffende het medische attest dient te worden gesteld dat dit enkel aangeeft dat je op een bepaald moment voor psychische problemen werd behandeld. Nergens uit het attest blijkt dat je verhindert bent om deel te nemen aan de asielpprocedure, en moet worden opgemerkt dat op geen enkele manier is geattesteed dat je cognitieve vermogens dermate zouden aangetast zijn dat je niet in staat zou zijn een interview af te leggen. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat het gehoor op normale wijze is verlopen.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat je er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat je in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, of dat je er een reël risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan je relaas.

Vooreerst dient te worden gesteld dat je tegenstrijdige verklaringen aflegde over zaken die aan de kern van je relaas raken. Zo gaf je aan dat je door je neef gestopt werd en hij je zei dat het niet nodig was om naar school te gaan en je bij de Taliban moet gaan. Hij toonde toen videoclips over vreemdelingen die 'onze' mensen niet respecteren en waarbij een koran werd verbrand. Na dat gesprek vertelde je je vader hierover, die stelde dat hij ook al door je neef benaderd werd. Voorts gaf je aan dat je tot een jaar voor je vertrek uit Afghanistan naar school ging (CGVS p.6-7). Later tijdens het gehoor verklaarde je opnieuw dat je door je neef werd benaderd en hij video's toonde en refereerde naar de verbranding van de koran in Kabul door ongelovigen. Je verduidelijkt dat je vader je in reactie hierop zei dat hij ook reeds benaderd werd door uw neef, en hij je precies daarom niet naar buiten of naar school liet gaan (CGVS p.15). Daarnaast gaf je nog aan dat het in de laatste 3 maanden voor je vertrek was dat je door je neef werd aangesproken (CGVS p.19). Dat je enerzijds verklaarde dat je je vader vertelde over de vraag van je neef om te stoppen met school, en dat je vader daarop reageerde dat precies dit is waarom hij je niet naar school liet gaan, impliceert duidelijk dat je vader je al een tijd niet meer naar school liet gaan, al vóór je neef jou zelf aansprak. Bevestigend daarvoor is de tijdspanne die je hieromtrent aangeeft, namelijk dat je al een jaar voor je vertrek niet meer naar school ging, en je neef je pas gedurende de laatste drie maanden voor je vertrek aansprak. In die context is het zeer onaannemelijk dat je neef jou nog persoonlijk zou vragen om te stoppen met school – je ging immers al ongeveer negen maanden lang niet meer naar school op het moment dat hij je die vraag stelde. Die onaannemelijkheid, betreffende de start van je problemen met je neef, schaadt je geloofwaardigheid.

Voorts was je tegenstrijdig over hoe je je ten opzichte van je neef opstelde. Zo verklaarde je dat je tegen je vader zei dat je neef een goede persoon is, en dat je je afvroeg waarom je niet met hem mee mocht gaan, en dat je neef de waarheid sprak (CGVS p.15). Echter gaf je later in het gehoor aan dat je je neef niet echt kende en je hem verder ook niet wilde kennen. Dat je hem ook voor hij je lastigviel niet leuk vond, omdat mensen hem in de gemeenschap haatten, en dat jij hem ook haatte. Je vond het ook niet leuk dat hij bij de Taliban zat (CGVS p.17-18). Dat je enerzijds aangeeft dat hij een goed persoon was die de waarheid vertelde, om nadien te verklaren dat je hem haatte en verder niet wilde kennen, kan dan ook niet met elkaar in overeenstemming worden gebracht.

Dergelijke tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot je neef, die centraal in je relaas staat, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van je relaas.

Voorts legde je vage en bovendien incoherente verklaringen af betreffende het lot van je vader. Gevraagd of je sinds de ontvoering nog nieuws over je vader hebt gehad, gaf je aan geen nieuws over hem ontvangen te hebben. Gevraagd naar pogingen om je vader vrij te krijgen via gesprekken of een overeenkomst, stelde je daarover niets te weten (CGVS p.9, 22). Gezien je na je vertrek nog meerdere malen contact had met je familie kan redelijkerwijs worden verwacht dat je enige informatie kan geven betreffende het lot van je vader of minstens de pogingen die er ondernomen werden om hem vrij te krijgen. Overigens gaf je op de minteh-fiche aan dat je vader anderhalf jaar geleden – ten opzichte van dat interview - is overleden, hetgeen

al zeker niet in overeenstemming kan worden gebracht met je bewering dat je sinds de ontvoering van je vader geen nieuws meer over hem hoorde (zie minteh-fiche). Indien je vader daadwerkelijk overleden is, kan logischerwijs verwacht worden dat je hiervan door je familie op de hoogte werd gesteld.

Voorts komt het evenzeer bevreemdend over dat je op de minteh-fiche geen enkele melding maakte van de pogingen om jou te rekruteren of de bom die door je neef geplaatst werd. Je gaf er enkel aan dat je vader door je neef bedreigd werd omdat er militairen en overheidspersoneel in zijn winkel kwamen (zie minteh-fiche). Tijdens je gehoor maakte je dan weer geen gewag van dergelijke bedreigingen en refereerde je enkel naar de rekrutering en de plaatsing van een bom.

Betreffende de bom kan bovendien gesteld worden dat het al zeer opmerkelijk zou zijn dat je neef juist jullie tuin koos als plaats om de bom te detoneren, gezien de negatieve gevoelens tussen jouw familie en hem. Daarnaast is het ook vreemd dat kort na de bedreigingen tegen u, juist dan een bom werd geplaatst, die dan bovendien toevallig door onbekenden onklaar zou zijn gemaakt.

Bovenstaande vaststellingen maakt dan ook dat geen enkel geloof aan uw relaas kan worden gehecht.

De documenten die je neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande. Betreffende het attest van paso dient te worden gesteld dat het attest enkel vermeldt dat u werd behandeld zonder verder in te gaan op de wijze van behandeling of een concrete diagnose. Het loutere gegeven dat u op een bepaald moment werd behandeld is dan ook niet voldoende om in aanmerking te komen voor internationale behandeling. De brochure van paso bevat enkel algemene informatie rond de werking van paso.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n

170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terecht komen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van

augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van: "Artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie") en de artikelen 48/3 t.e.m. artikel 48/6 en artikel 57/1, §4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"), artikelen 2 en 3 juncto 13 EVRM, artikel 10 lid 3 onder b) van de Procedurerichtlijn en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur".

Verzoeker stelt te volharden in de door hem aangevoerde asielmotieven, herhaalt deze asielmotieven en geeft aan de hand van algemene landeninformatie aan dat de door hem aangevoerde problemen kunnen worden gekaderd in de toenmalige context en situatie in zijn regio van herkomst.

Verzoeker wijst vervolgens op zijn jeugdige leeftijd ten tijde van de aangevoerde feiten en doet een algemene, theoretische uitzetting omtrent de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

Met betrekking tot de aan hem verweten tegenstrijdigheid inzake de aanvang van zijn problemen, doet verzoeker verder gelden:

“Nochtans gaf verzoeker, rekening houdend met zijn jonge leeftijd tijdens zijn verblijf in Afghanistan en ten tijde van de problemen, aan wanneer de problemen met zijn neef begonnen. Verzoeker verklaarde dat hij ongeveer een jaar voor zijn vertrek stopte met school, omdat zijn vader hem niet naar school liet gaan wegens de bedreigingen van verzoekers neef. Drie maanden voor zijn vertrek werd verzoeker regelmatig aangesproken door zijn neef die hem wou rekruteren en zich uitsprak over het onnut van school en vervolgens bij verzoeker aandrang om zich bij de Taliban te voegen. Verwerende partij meent dat het onaannemelijk is dat verzoekers neef aandrang om te stoppen met school, aangezien verzoeker op dat moment, drie maanden voor vertrek, al negen maanden gestopt was met school.

De conclusie van verwerende partij omtrent de onaannemelijkheid is echter louter speculatief en gebaseerd op buikgevoel. Het feit dat verzoekers neef zich tegen verzoeker uitsprak over school met de woorden “dat is niet nodig om naar school te gaan, je zou met ons mee moeten gaan” wil niet zeggen dat hij bij verzoeker aandrang om te stoppen met school. Men kan hier louter uit concluderen dat verzoekers neef zich uitsprak over de noodzaak om naar school te gaan en er kan enkel op die basis niet vastgesteld worden dat hij hiermee bedoelde dat verzoeker moest stoppen met school.

De plausibiliteit van de gebeurtenissen als enige indicator gebruiken om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aan af te meten kan niet volstaan om tot een gedegen beslissing te komen.”

Verzoeker vervolgt:

“Wat de verwijzing naar de MINTEH fiche betreft dienen de volgende opmerkingen gemaakt te worden. Het is jammerlijk dat verwerende partij verwijst naar een document dat vermeende verklaringen betreft van verzoeker die zijn afgenomen zonder dat hij over de bijstand van een voogd of raadsman beschikte. De genoteerde verklaringen zijn niet betrouwbaar en de procedurele garanties die volgens de Procedurerichtlijnen en de eigen standaarden van verwerende partij gehanteerd dienen te worden werden niet gerespecteerd. Er is geen transcriptie van dit ‘gehoor’ beschikbaar, het is onduidelijk wie getolkt heeft, verzoeker heeft dat niet ondertekend, zijn verklaringen werden niet voorgelezen en het is volstrekt onduidelijk wat gevraagd werd.

Verwerende partij kan waar het verzoekers vader betreft geen duidelijke conclusies trekken. We weten niet wat er precies gevraagd werd over verzoekers vader en wat verzoeker exact antwoordde op de vraag.

Het is werkelijk een bedroevende praktijk om naar die fiche met al zijn gebreken te verwijzen. Verzoeker werd geeneens bevraagd aan het begin van het onderhoud of er zaken zijn die opgenomen werden in die fiche die verduidelijkt of aangevuld dienden te worden, terwijl verwerende partij dit wél vroeg voor het DVZ interview. Het kan en mag niet zijn dat die MINTEH fiche voor minderjarigen net leidt tot minder procedurele bescherming dan tot meer.

Het zou overigens maar correct zijn dat verwerende partij dan op zijn minst de bewuste MINTEH fiche aan het dossier toevoegt.”

Tevens voert verzoeker aan:

“Ten derde moet er ook worden vastgesteld worden dat verwerende partij niet aantoont dat verzoekers verklaringen in strijd zijn met het beschikbare landeninformatie, en enkel een beoordeling maakt die louter gesteund is op wat verwerende partij meent zinnig te vinden. Verzoeker wenst in herinnering te brengen dat asielinstanties op objectieve en onpartijdige wijze de verklaringen van de verzoeker moeten beoordelen en hierbij oog houden voor begrip en billijkheid. Verwerende partij faalt in de op haar rustende bewijslast. Hierdoor dient er internationale bescherming toegekend te worden aan verzoeker.”

Verzoeker doet verder een uitgebreide uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming (verzoekschrift, p.7-11).

Voorts betoogt verzoeker:

“In het huidige geval van Afghanistan stoten we echter op een algemeen gebrek aan informatie over de mensenrechtensituatie dat voortvloeit uit censuur door de Taliban, angst om bestraft te worden, de intimidatie van slachtoffers door de Taliban, geweld tegen getuigen en een focus die zich voornamelijk tot Kaboel beperkt. Pijnpunt hierbij is dat er geen zicht is op wat de precieze regelgeving is die de Taliban de bevolking oplegt. Daarnaast zijn er nog zo goed als geen terugkeerders uit het Westen sinds de val van de regering en is er geen informatie over de risico's voor terugkeerders vanuit het Westen. De bronnen die wél beschikbaar zijn kampen met ernstige problemen qua betrouwbaarheid en representativiteit en worden gebrekkig en onvolledig gelezen.”

Verzoeker tracht zulks vervolgens op omstandige wijze aan te tonen. Daarbij voert hij aan dat er omwille van de situatie in Afghanistan over het algemeen een gebrek aan (nauwkeurige en betrouwbare) informatie is (verzoekschrift, p.12-21) en dat er, meer specifiek, een gebrek aan informatie is om te kunnen inschatten welk behandeling personen die terugkeren vanuit het Westen riskeren (verzoekschrift, p.21-22). Verder voert verzoeker een uitgebreide kritiek, aan de hand van algemene landeninformatie en informatie van Nansen, op

“de inschatting van en de bronnen waar verwerende partij zich op beroept om het risico voor terugkeerders uit het Westen te beoordelen” (verzoekschrift, p.22-31).

Verder tracht verzoeker uitgebreid aan te tonen, aan de hand van algemene landeninformatie, dat er indicaties zijn *“dat terugkeerders uit het Westen riskeren aan vervolging of ernstige schade blootgesteld te worden”* (verzoekschrift, p.31-38).

Daarna gaat verzoeker in, aan de hand van algemene landeninformatie en rechtspraak, op het leven onder en de gepleegde mensenrechtenschendingen door het talibanregime en de implicaties daarvan op de burgers (verzoekschrift, p.38-48).

Verzoeker voert vervolgens aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd omwille van zijn verblijf in Europa (verzoekschrift, p.49-57). Daarbij wijst hij onder meer op de onbewuste veranderingen die hij zou hebben ondergaan, alsmede op het feit dat de sociale conventies, controle en plichtplegingen in Afghanistan hun evidentie kwijt zijn, dat zijn kledij niet correct zou zijn, zijn kapsel of baardlengte niet correct zouden zijn, er muziek op zijn telefoon zou kunnen worden gevonden, hij niet of onvoldoende in de moskee aanwezig zou zijn en dat mensen in Afghanistan, waaronder de lokale taliban, op de hoogte zouden zijn van zijn verblijf in Europa, dat ook kan blijken uit zijn houding, zijn telefooninhoud, zijn kapsel, zijn accent en zijn moeilijkheden om zich aan te passen. Tevens benadrukt hij dat hem als persoon die terugkeert uit Europa een politieke of religieuze overtuiging zou worden toegedicht. Eveneens geeft verzoeker aan:

“Gelet op het feit dat er nog zo goed als geen betrouwbare gevallen gekend zijn van afgewezen asielzoekers die terugkeren uit Europa naar Afghanistan sinds de machtsovername door de Taliban, kan verzoeker zijn vrees voor vervolging niet concreter maken dan wijzen op het algemeen gekende risico, betrouwbare en talrijke landeninformatie, de zekerheid dat hij bij terugkeer aan controle zal onderworpen door de Taliban op de luchthaven en aan de controle posten tussen de luchthaven en zijn ‘huis’, en het geweld dat bij dergelijke controles komt kijken.”

Verzoeker stelt voorts dat van hem niet mag worden verwacht dat hij zijn vrees concretiseert of individualiseert en dat de vereiste van concretisering of individualisering geen rekening houdt *“met de individuele situatie, de objectieve gegrondheid van zijn vrees, de noodgedwongen hypothetische elementen van zijn vrees, de nood aan een toekomstgericht onderzoek, inclusief de algemene landeninformatie die de gegrondheid van zijn vrees aantoont.”*

Verzoeker wijst verder op het risico op stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting. Hij herhaalt dat personen die terugkeren uit Europa riskeren te worden gevisieerd en vervolgd omwille van hun (gepercipieerde) verwestering. Vervolgens doet hij een uitgebreid betoog, aan de hand van algemene landeninformatie, omtrent de precare sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan (verzoekschrift, p.57-). In dit kader, betoogt verzoeker onder meer als volgt:

“Terugkeerders kampten zoals gezegd voor de machtsovername met een ernstig wantrouwen door de Afghaanse gemeenschap, met stigmatisering, discriminatie en sociale en familiale uitsluiting tot gevolg.

Door de huidige humanitaire situatie dreigen terugkeerders dan ook in een situatie van extreme materiële deprivatie te belanden, die voldoet aan de minimumgrens van artikel 3 EVRM, en dit met een direct verband met hun hoedanigheid als terugkeerder, of toch de hoedanigheid die hen wordt toegeschreven. De actoren van deze schade betreffen dan de eigen omgeving en familie, maar het staat vast dat de Taliban geen bescherming kan en wil bieden aan terugkeerders die zich in een dergelijke situatie bevinden. Dit brengt ontegensprekelijk een ‘intentioneel’ element met zich mee, het betreft namelijk een onderscheid dat gehanteerd wordt.

Hierdoor dreigen Afghanen die terugkeren uit het Westen in een situatie van extreme materiële deprivatie te belanden, die hen niet in staat stelt een menswaardig leven te leiden, waardoor aan de minimumgrens van ernst van een foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet (als equivalent van artikel 3 EVRM) voldaan is.

(...)

Er zijn serieuze indicaties dat verzoeker als terugkeerder uit het Westen heden, nu de Taliban het volledige grondgebied controleert, en gelet op de huidige socio-economische situatie, zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak, op grond van zijn hoedanigheid van terugkeerder uit Europa, en hiertegen geen enkele bescherming van de Taliban zal krijgen, en dit eveneens op grond van zijn hoedanigheid als terugkeerder.”

Verzoeker benadrukt verder dat er een aantal elementen zijn die het risico in zijn hoofd bij een terugkeer naar Afghanistan verhogen. Meer bepaald wijst hij op zijn regio van herkomst, zijn jeugdige leeftijd wanneer hij zijn land verliet en de duur van zijn verblijf in Europa en voert hij aan:

“Verzoeker verblijft ondertussen al 2,5 jaar in België en bijna drie jaar in Europa. Hij heeft zich bijgevolg zeer snel aangepast aan de Westerse cultuur.

Verzoeker ging naar het OKAN onderwijs in Tienen van september 2021 tot februari 2022 en werkt momenteel elke dag in een plasticfabriek in Arendonk. Bovendien werkte hij bij het Noord-Limburgs Open Atelier waarvoor hij tewerkgesteld werd bij Signature Foods Belgium, een saladefabriek in Turnhout. Hij verpakte er verschillende soorten smeersalades, waaronder salades waarin (niet-halal) vlees verwerkt werd. Verder drukt hij zich uit aan de hand van de Westerse kledingstijl. Hij geniet van sociale contacten met zowel jongens als meisjes.

Ook had verzoeker een relatie met een Guatemalteeks meisje tijdens zijn verblijf in het opvangcentrum van Zoutleeuw. Hoewel zij christen was, ging verzoeker toch een relatie met haar aan. Haar geloof vormde voor hem geen enkel probleem. Zij communiceerden met elkaar in het Engels.

Sinds zijn aankomst in België is verzoeker niet naar de Moskee geweest.

Verzoeker is zich bewust van de vrijheden die hij heeft in België en vreest dat hij deze zal verliezen bij een terugkeer naar Afghanistan. Omwille van zijn verblijf in het westen en zijn aankomst in Europa op jonge leeftijd, zal verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan zichtbaar zijn.

Verzoeker heeft geen Taskara, hetgeen hem extra in de aandacht doet lopen wanneer hij binnenlandse checkpoints moet passeren op weg naar zijn regio van herkomst (zie supra).

Verzoeker, die Afghanistan verliet vooraleer het in handen kwam van de Taliban, kan vanuit België moeilijk inschatten hoe de lokale afdeling van de Taliban in zijn oorspronkelijke regio van herkomst de Taliban-normen concreet toepast. Gezien de lokale verschillen, is dit echter wel relevant voor de beoordeling van het risico bij terugkeer. Verwerende partij levert hierover geen enkele informatie, en negeert deze parameter.

Verzoeker weet in het bijzonder niet wat van hem verwacht wordt bij terugkeer naar Afghanistan. Hij is hoegenaamd niet in staat om te beseffen hoe hij zelf 'anders' is dan vroeger, of zelfs 'anders' dan de 'andere' bevolking in Afghanistan. Dit terwijl de straffen op de normafwijking bijzonder ernstig zijn.

De (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur zal het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om te aarden in Afghanistan, en daardoor zal de Afghaanse gemeenschap en Taliban zich afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door het verblijf in het westen.

Verzoeker loopt een bijzonder groot risico dat hij onder de aandacht van de Taliban komt, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap.

Verzoeker zal er als man ook op moeten toezien dat vrouwelijke familieleden (zijn moeder en ongehuwde zussen) het huis niet zonder begeleider verlaten en 'correct' bedekt zijn. Dit wil zeggen dat hij op straffe van mensenrechtenschendingen door de Taliban als mannelijk familielid, de rechten van zijn vrouwelijke familieleden moet schenden, een bijzonder ernstige inbreuk op zijn integriteit. ACLED heeft hierover zeer recent bericht dat de Taliban 16 meisjes en jongens heeft aangevallen omdat de meisjes zich niet aan de vereiste kledingvoorschriften hielden en de jongens hen vergezelden.

(...)

Als verzoeker terug zou keren dan zal hij effectief ondervraagd worden door de Taliban, naar de redenen van zijn vertrek, naar waar hij verbleven heeft, naar zijn gedrag, naar zijn geloof, en zal zijn gsm gecontroleerd worden door de Taliban. Verzoeker loopt een reëel risico op vervolging en op een vernederende en onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Afghanistan."

Verzoeker doet vervolgens een uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan (verzoekschrift, p.63-65).

Daarna gaat verzoeker andermaal uitvoerig in op de preciaire sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan (verzoekschrift, p.65-80). Daarbij tracht hij, aan de hand van algemene landeninformatie en rechtspraak, aan te tonen dat deze omstandigheden wel degelijk vallen onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en stipt hij opnieuw aan dat het risico om slachtoffer te worden van deze omstandigheden voor personen die terugkeren vanuit Europa groter is.

Verzoeker wijst voorts op (cijfers) omtrent het beleid van een aantal andere lidstaten van de EU inzake Afghanistan.

2.2. Verzoeker vraagt op grond van het voorgaande:

"1. In hoofddorde, de bestreden beslissing te hervormen en hem:

(a) te erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

(b) zo uw Raad zou oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen;

2. In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, zo uw Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn beschermingsstatuut".

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

"3. Tewerkstelling plasticfabriek Ravago;

4. *Tewerkstelling salade-fabriek;*
5. *OKAN schoolattest.*”

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 25 september 2024 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Het betreft een verslag van een psychiater, een aantal stukken met betrekking tot zijn ex-vriendin, een arbeidsovereenkomst, een stuk van DVZ inzake het gebruik van een EU LP voor Afghanen, een aantal loonfiches, een inschrijving in een bokscub, een getuigenis van een productiemanager, een getuigenis van een collega, een bijdrage van UNHCR, een attest van de Afghaanse ambassade en het standpunt van Buitenlandse Zaken ten aanzien van de Afghaanse ambassade.

Verzoeker tracht in zijn aanvullende nota vooreerst aan te tonen, aan de hand van Europese rechtspraak, dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan riskeert te worden geviséerd en vervolgd omwille van zijn (gepercipieerde) verwestering. Verzoeker stelt:

“Uit de bijkomende bewijzen van verzoekers leven in België blijkt allesbehalve dat hij er dezelfde strikte interpretatie van de Islam op nahoudt dan de taliban. Bovendien, en hier kan opnieuw worden verwezen naar het toegeschreven karakter van een vervolgingsgrond die moet worden beoordeeld vanuit het perspectief van de vervolgende partij, is het bijzonder plausibel dat de taliban verzoeker in geval van terugkeer zal aanzien als ongelovige, louter omwille van het feit dat hij lange tijd in het Westen heeft verbleven. Deze perceptie brengt een verhoogd risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin met zich mee, en noodzaakt verzoeker dus ook om internationale bescherming te vragen.”

Verzoeker wijst vervolgens op en citeert uit algemene landeninformatie aangaande de situatie, onder meer op het vlak van mensenrechtenschendingen, voor voormalige overheidsleden en hun familieleden (zoals verzoeker), voor personen die in Europa hebben verbleven en die vanuit Europa terugkeren, op het vlak van bestraffing en het optreden van de zedenpolitie en voor vrouwen, kinderen en jongeren, in Afghanistan.

Verzoeker vestigt verder de nadruk op het feit dat hij verdere bewijzen neerlegt van zijn integratie en activiteiten in België en geeft daarvan een overzicht.

Verzoeker wijst er in dit kader onder meer op dat hij zich de afgelopen jaren duidelijk herpakte, terwijl hij in het verleden een periode kampte met psychische problemen. Verzoeker legt in dit kader een attest neer van een psychiater waaruit blijkt dat hij van september tot december 2021 werd opgenomen in het psychiatrisch dagziekenhuis van UPC KU Leuven en dat zijn psychische problemen het voor hem zeer moeilijk maakten om tijdens deze periode normaal te functioneren.

Tevens vestigt verzoeker in dit kader de aandacht op zijn voormalige relatie met een christelijk meisje uit Guatemala, die bijna drie jaren heeft geduurd en die inging tegen de Afghaanse normen en tradities. Verzoeker wijst daarbij op algemene landeninformatie en rechtspraak van de Raad.

Verzoeker wijst op informatie en het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Afghanistan en op een analyse van Nansen.

Ook vestigt verzoeker de aandacht op (informatie over) de onmogelijkheid om reisdocumenten te verkrijgen om terug te keren naar Afghanistan en de risico's die daarmee gepaard gaan.

Verder verwijst verzoeker naar, citeert hij uit en uit hij kritiek op de informatie van EUAA van december 2023 en op de informatie van Cedoca inzake de migratiebewegingen van Afghanen sedert de machtsvername door de taliban van december 2023. Voorts wijst verzoeker op en citeert hij uit het Algemeen Ambtsbericht inzake Afghanistan van juni 2023, informatie van Rawadari van mei 2024, informatie van DRC van december 2022, informatie van Freedom House van januari 2023 en informatie van Brookings Institution van februari 2023.

3.2. Verweerder legt door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De Raad doet te dezen, in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen, vooreerst geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Voorts maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig

arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker duidt niet concreet op welke wijze artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.3. Waar verzoeker zich in het voorliggende verzoekschrift beroept op de schending van artikel 10, derde lid van Richtlijn 2013/32/EU, kan voorts worden opgemerkt dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist, zoals reeds hoger werd aangegeven, dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker toont niet concreet aan dat of op welke wijze artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

Hoewel het hoger belang van het kind krachtens voormelde bepaling een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang bovendien niet volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en/of 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het voorgaande neemt uiteraard niet weg dat met verzoekers leeftijd en met de eventuele aan deze leeftijd verbonden risico's in hoofde van verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst in hetgeen volgt en bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming terdege rekening wordt gehouden.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt dat aan de in hoofde van verzoeker vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoetgekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat verzoeker kon voldoen aan zijn verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Betreffende het medische attest dient te worden gesteld dat dit enkel aangeeft dat je op een bepaald moment voor psychische problemen werd behandeld. Nergens uit het attest blijkt dat je verhindert bent om deel te nemen aan de asielprocedure, en moet worden opgemerkt dat op geen enkele manier is geattesteerd dat je cognitieve vermogens dermate zouden aangetast zijn dat je niet in staat zou zijn een interview af te leggen. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat het gehoor op normale wijze is verlopen.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het voorliggende verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan.

In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota aanhaalt dat hij in het verleden kampte met ernstige psychische problemen en dat hij in dit kader van september 2021 tot december 2021 was opgenomen in het kinderpsychiatrisch dagziekenhuis Paso, dient te worden opgemerkt dat verzoeker geheel ten onrechte tracht te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van deze psychische problemen niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

De psychiatrische attesten die verzoeker neerlegde en neerlegt kunnen daartoe namelijk niet volstaan. De motieven inzake het medische attest dat verzoeker reeds eerder neerlegde, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, laat verzoeker geheel ongemoeid. Met betrekking tot het attest dat verzoeker neerlegt door middel van zijn aanvullende nota, dient te worden opgemerkt dat het opvalt dat dit attest slechts werd opgesteld in november 2023. Nochtans handelt het over verzoekers opname in Paso eind 2021. Zo verzoeker werkelijk van mening was dat zijn toenmalige psychische problemen van invloed waren of konden zijn geweest op het verloop van zijn procedure internationale bescherming en zijn vermogen om in de loop van deze procedure gedegen verklaringen af te leggen, kon worden verwacht dat verzoeker reeds veel eerder een dergelijk attest zou hebben aangevraagd en bekomen en zulks reeds veel eerder zou hebben aangetoond. Zo had verzoeker nog ruimschoots de kans om verweerder hiervan in kennis te stellen. De bestreden beslissing dateert immers slechts van november 2022, hetzij bijna een jaar na zijn ontslag uit Paso. Ook in het onderhavige verzoekschrift had verzoeker zulks kunnen doen. Dit verzoekschrift dateert immers van december 2022. Aldus is het niet ernstig dat verzoeker slechts heden en door middel van zijn aanvullende nota komt aandragen met het voormelde psychiatrisch attest. Bovendien lijkt de inhoud van dit attest deels te zijn gesolliciteerd en lijkt dit attest uitdrukkelijk te zijn opgesteld met het oogmerk om dit aan te wenden in het kader van het voorliggende beroep en in een poging om hiermee een verklaring te bieden voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Hoe dan ook blijkt uit het betreffende attest niet dat verzoekers psychische problemen indertijd daadwerkelijk van zulke ernstige en bepalende aard waren dat verzoeker niet of onvoldoende bij machte zou zijn geweest of mocht worden geacht om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat aan hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend. Waar in dit attest op algemene wijze wordt ingegaan op een aantal symptomen in hoofde van verzoeker en daarbij op algemene wijze wordt aangegeven dat verschillende dagelijkse verwachtingen zoals naar school gaan en deelnemen aan therapie niet lukten en het “meer dan waarschijnlijk” zou zijn “dat andere verwachtingen (oa. In zijn proces tot asielaanvraag) in die periode eveneens geleden hebben onder zijn disfunctioneren”, wordt in dit attest immers nergens enige concrete en sluitende uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die verzoekers klachten zouden hebben gehad op zijn

vermogen om gedurende de onderhouden in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in dit verzoek om internationale bescherming.

Ook verzoeker zelf verstrekt hierover voorts niet de minste verdere, concrete duiding. Hij vergenoegt zich er immers toe op algemene wijze te poneren dat “*zijn psychische problemen het voor hem zeer moeilijk maakten om tijdens deze periode normaal te functioneren*” en spreekt daarbij zelf niet eens over enige (mogelijke) concrete invloed op het verloop van zijn procedure internationale bescherming, zijn functioneren tijdens de verschillende onderhouden die in het kader van deze procedure plaatsvonden en/of zijn concrete gezegden tijdens deze onderhouden. Verzoeker toont aldus niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn vermeende problemen (mogelijks) van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij concreet zou aantonen of aannemelijk maken dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker gaf in de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Bovendien formuleerde noch verzoeker, noch verzoekers advocaat, noch verzoekers voogd enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor en het invullen van de vragenlijst bij de DVZ of het persoonlijk onderhoud bij verweerder. Tijdens dit laatste persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker bovendien dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen en dat hij daar geen problemen had gekend (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.5). Ook gaf hij bij het CGVS aan dat die dag alles goed met hem ging (*ibid.*, p.6). Verder blijkt uit de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier, met name de fiche NBMV, de verklaring van de DVZ en de notities van het persoonlijk onderhoud bij verweerder, dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Uit de inhoud van deze stukken blijkt dat verzoeker tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Bijkomend kan in dit kader daarenboven worden opgemerkt dat verzoeker blijkens de stukken van het dossier een kopie van de notities van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS opvroeg en bekwam en dat hij hierover vervolgens geen opmerkingen overmaakte aan het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet dat hij wordt geacht in te stemmen met de inhoud van deze notities. Bijgevolg kan hij heden bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de inhoud van deze notities zou zijn gekleurd door zijn voormelde problemen. Uit de stukken van het dossier kan gelet op het voorgaande aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker omwille van deze problemen niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Met betrekking tot zijn leeftijd, beperkt verzoeker zich er verder toe op louter algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte wijze te verwijzen naar zijn jeugdige leeftijd. Verzoeker kan met zijn voormelde, louter algemene en niet nader gespecificeerde verwijzing geenszins volstaan om *in concreto* aan te tonen of aannemelijk te maken dat, waar of waarom verweerder bij de beoordeling van zijn verklaringen en zijn verzoek om internationale bescherming onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn leeftijd. Evenmin kan hij hiermee volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat, waar of op welke wijze zulks concreet van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en/of de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Dient in dit kader bovendien te worden opgemerkt dat het geenszins onredelijk is om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze, ook indien deze een jeugdige leeftijd heeft, bij machte is om de nodige verklaringen af te leggen en toelichting te verstrekken bij eenvoudige en elementaire elementen zoals zijn identiteit, herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen, dat deze bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming daarbij op een voldoende correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij voldoende spontane, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. In die zin is het niet ernstig van verzoeker om, middels een eenvoudige verwijzing naar zijn leeftijd, voor te houden dat van hem over zijn herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk en situatie, over de problemen die de kern uitmaken van zijn asielrelaas en over de motieven ten grondslag van zijn verzoek om internationale bescherming geen gedegen verklaringen mochten of zouden mogen worden verwacht.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoeker niet concreet aantoont of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.7. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, afkomstig van het dorp Shahtouri in het district Tagab in de provincie Kapisa. Omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban zou hij zijn regio en land van

herkomst hebben verlaten. Daarnaast stelt verzoeker nood te hebben aan internationale bescherming omwille van zijn verblijf in Europa en zijn (gepercipieerde) verwesterde profiel, alsmede omwille van de omstandigheden en de situatie in Afghanistan.

Teneinde een gedegen beoordeling te kunnen maken van verzoekers nood aan internationale bescherming, is het in dit kader essentieel om eerst een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen. De nood aan internationale bescherming moet namelijk steeds *in concreto* en aan de hand van de voormelde elementen worden aangetoond en onderzocht. Een verwijzing naar (informatie over) de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst is *an sich* dan ook niet dienstig en kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan of de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming. Er moet tevens een band voorhanden zijn en worden aangetoond tussen deze situatie en verzoekers persoon.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat er een aantal elementen voorliggen die afbreuk doen aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat zowel de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden asielrelaas als de beweerdte nood aan internationale bescherming die hieruit zou voortvloeien op fundamentele wijze worden ondermijnd door verzoekers houding en gedragingen nadat hij zijn land van herkomst verliet. Verzoeker verbleef na zijn vertrek uit zijn land van herkomst namelijk geruime tijd in en reisde verscheidene maanden door verschillende veilige landen en lidstaten van de EU. Zo vertoefde verzoeker nadat hij maandenlang in Turkije vertoefde lange tijd in en reisde hij door Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. Daarbij liet hij na om in één van deze landen een verzoek om internationale bescherming in te dienen (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.22, 33; fiche NBMV). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen en in dit verzoek zou volharden. Dat verzoeker naliet dit te doen en na zijn aankomst in Europa dermate lang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk slechts in te dienen in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Dient voorts te worden vastgesteld dat aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas niet het minste geloof kan worden gehecht.

Uit verzoekers verklaringen blijkt vooreerst immers duidelijk dat verzoeker niet bij machte bleek om de aanvang van zijn problemen op een doorleefde, consistente en aannemelijke wijze te situeren in de tijd. Initieel gaf verzoeker bij het CGVS aan dat hij niet naar school ging in Afghanistan. Gevraagd waarom dit was, stelde hij dat zijn vader werd bedreigd door zijn neef, die zei dat zijn vader hem niet naar school mocht laten gaan, waardoor zijn vader zijn scholing verwaarloosde. Vervolgens nuanceerde verzoeker dit en gaf hij aan dat zijn neef dit niet zijn hele leven zei, dat hij in het verleden wel naar school ging maar dat zijn neef hem daarna wilde rekruteren. Gevraagd wanneer zijn neef begon te zeggen dat hij niet naar school mocht gaan, stelde verzoeker vervolgens: *"Ik weet dat niet. Ik ging naar school in het verleden, op een gegeven punt stopte mijn neef me en zei hij me: dat is niet nodig om naar school te gaan"*. Tevens gaf hij aan dit na dit gesprek aan zijn vader te hebben verteld. Even later gaf verzoeker aan dat hij maar een paar dagen, een week of twee weken naar school ging in Afghanistan en dat hij zeker geen schooljaar afwerkte. In dit kader stelde hij meermaals expliciet dat hij niet wist hoe oud hij toen was en dat hij evenmin wist hoe lang dit was voor zijn vertrek uit Afghanistan. Vervolgens verklaarde hij dit zelfs niet bij benadering te kunnen aangeven, bleek hij niet te kunnen preciseren of dit dagen, weken, maanden of jaren was en gaf hij aan dat hij niet eens kon zeggen of het tien, twintig of dertig jaar was. Wanneer nogmaals gevraagd werd om enige verdere precisering, stelde verzoeker dan weer: *"ik weet niet hoe lang geleden het was, ik kan niet iets zeggen, ik kan niet zeggen een jaar, anderhalf jaar, twee jaar. Laat ons zeggen een jaar, een jaar is correct"*. Nadien bevestigde hij nogmaals dat het ongeveer een jaar voor zijn vertrek moet zijn geweest. Later tijdens het persoonlijk onderhoud preciseerde verzoeker dan weer dat zijn neef hem slechts gedurende de laatste drie maanden voor zijn vertrek zou hebben aangesproken (administratief dossier, npo, p.6-7; 19). Dat dit zo zou zijn is, indien verzoeker op dat moment werkelijk reeds maandenlang gestopt was met school, kennelijk onaannemelijk. Uit het voorgaande blijkt, in tegenstelling met wat verzoeker tracht voor te houden in het voorliggende verzoekschrift, duidelijk dat verzoeker niet bij machte was om de aanvang van zijn problemen op een doorleefde, consistente en aannemelijke wijze te situeren in de tijd. Dit doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd:

“Voorts was je tegenstrijdig over hoe je je ten opzichte van je neef opstelde. Zo verklaarde je dat je tegen je vader zei dat je neef een goede persoon is, en dat je je afvroeg waarom je niet met hem mee mocht gaan, en dat je neef de waarheid sprak (CGVS p.15). Echter gaf je later in het gehoor aan dat je je neef niet echt kende en je hem verder ook niet wilde kennen. Dat je hem ook voor hij je lastigviel niet leuk vond, omdat mensen hem in de gemeenschap haatten, en dat jij hem ook haatte. Je vond het ook niet leuk dat hij bij de taliban zat (CGVS p.17-18). Dat je enerzijds aangeeft dat hij een goed persoon was die de waarheid vertelde, om nadien te verklaren dat je hem haatte en verder niet wilde kennen, kan dan ook niet met elkaar in overeenstemming worden gebracht.

Dergelijke tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot je neef, die centraal in je relaas staat, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van je relaas.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan en laat deze motieven geheel ongemoeid. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts legde je vage en bovendien incoherente verklaringen af betreffende het lot van je vader. Gevraagd of je sinds de ontvoering nog nieuws over je vader hebt gehad, gaf je aan geen nieuws over hem ontvangen te hebben. Gevraagd naar pogingen om je vader vrij te krijgen via gesprekken of een overeenkomst, stelde je daarover niets te weten (CGVS p.9, 22). Gezien je na je vertrek nog meerdere malen contact had met je familie kan redelijkerwijs worden verwacht dat je enige informatie kan geven betreffende het lot van je vader of minstens de pogingen die er ondernomen werden om hem vrij te krijgen. Overigens gaf je op de minteh-fiche aan dat je vader anderhalf jaar geleden – ten opzichte van dat interview - is overleden, hetgeen al zeker niet in overeenstemming kan worden gebracht met je bewering dat je sinds de ontvoering van je vader geen nieuws meer over hem hoorde (zie minteh-fiche). Indien je vader daadwerkelijk overleden is, kan logischerwijs verwacht worden dat je hiervan door je familie op de hoogte werd gesteld.

Voorts komt het evenzeer bevreemdend over dat je op de minteh-fiche geen enkele melding maakte van de pogingen om jou te rekruteren of de bom die door je neef geplaatst werd. Je gaf er enkel aan dat je vader door je neef bedreigd werd omdat er militairen en overheids personeel in zijn winkel kwamen (zie minteh-fiche). Tijdens je gehoor maakte je dan weer geen gewag van dergelijke bedreigingen en refereerde je enkel naar de rekrutering en de plaatsing van een bom.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Dient namelijk te worden opgemerkt dat, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, bij de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming wel degelijk rekening kan en mag worden gehouden met de verklaringen die verzoeker aflegde in de fiche NBMV. Het gegeven dat verzoeker aldaar nog niet werd bijgestaan door een voogd en een advocaat, dat het afnemen van de verklaringen in de fiche NBMV niet uitgebreid geschiedde en dat verzoekers verklaringen aldaar niet werden voorgelezen of ondertekend, doet geenszins afbreuk aan het feit dat van verzoeker ook bij het invullen van de fiche NBMV mocht worden verwacht dat deze bij machte was om de nodige verklaringen af te leggen en toelichting te verstrekken inzake de eenvoudige en elementaire vragen die hem aldaar werden gesteld inzake zijn identiteit, zijn meest naaste familieleden, zijn reisweg naar België, de absolute kern van zijn problemen en basiselementen zoals de documenten die hij had, de scholing die hij genoot en zijn laatste adres in Afghanistan. Het is dan ook niet ernstig van verzoeker om, middels een verwijzing naar de voormelde factoren, voor te houden dat van hem in de fiche NBMV geen gedegen verklaringen mochten worden verwacht omtrent dermate eenvoudige en elementaire basisgegevens als zijn identiteit, herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk en situatie en de kern van zijn problemen en dat aan de inhoud van de fiche NBMV derhalve geen enkele waarde zou mogen worden gehecht. Van een verzoeker om internationale bescherming mogen, ook indien deze verzoeker nog minderjarig is, ten allen tijde waarheidsgetrouwe verklaringen worden verwacht. De fiche NBMV bevindt zich, in tegenstelling met wat verzoeker beweert in het verzoekschrift, bovendien wel degelijk in het administratief dossier. Specifiek met betrekking tot het overlijden van verzoekers vader, dient daarbij daarenboven te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen duidelijk, niet mis te verstaan en niet voor interpretatie vatbaar waren en dat verzoeker in de fiche NBMV wel degelijk eenduidig aangaf dat zijn vader een jaar tot anderhalf jaar geleden voordien was overleden.

Verzoeker laat de voormelde motieven voor het overige ongemoeid. Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze ongemoeid laat, onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker laat ook de volgende, in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig onverlet:

“Betreffende de bom kan bovendien gesteld worden dat het al zeer opmerkelijk zou zijn dat je neef juist jullie tuin koos als plaats om de bom te detoneren, gezien de negatieve gevoelens tussen jouw familie en hem. Daarnaast is het ook vreemd dat kort na de bedreigingen tegen u, juist dan een bom werd geplaatst, die dan bovendien toevallig door onbekenden onklaar zou zijn gemaakt.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas.

Voor het overige blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker slechts een beperkt aantal verklaringen aflegde die een mogelijke indicatie kunnen vormen voor zijn voorgehouden identiteit, herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen, dat verzoeker daarbij bovendien nauwelijks of niet verder werd bevraagd inzake verscheidene van de voormelde, ter beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming en het onderhavige verzoek om internationale bescherming nochtans cruciale en elementaire, elementen, dat verzoeker vage, ontoereikende en niet te verifiëren verklaringen aflegde op de weinige momenten waarop hierover wel werd doorgevraagd en dat er geen informatie in het dossier is opgenomen aan de hand waarvan verzoekers werkelijke identiteit, regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen nader kunnen worden geverifieerd en onderzocht.

Gelet op het voorgaande, is het op grond van de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

Verzoeker legde en legt geen documenten neer die aan de hoger gedane vaststellingen afbreuk kunnen doen. Noch de documenten zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, noch de bij het verzoekschrift en de bij verzoekers aanvullende nota gevoegde stukken bevatten immers enig element dat van aard is om op deze vaststellingen een ander licht te werpen.

Gezien het de Raad te dezen ontbreekt aan de nodige onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 3 november 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT